

|                            |                                           |
|----------------------------|-------------------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší správny súd Slovenskej republiky |
| Spisová značka:            | 6Ssk/123/2024                             |
| Identifikačné číslo spisu: | 1019200743                                |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29. mája 2025                             |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Michal Matulník                     |
| Funkcia:                   | predseda senátu                           |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSSR:2025:1019200743.1           |

## ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD., LL.M. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: Z. P. A., narodený XX. F. XXXX, bytom R. I. Z. XXXX/X, Q.Q. Z. V., právne zastúpený: Mgr. Marek Tauber, advokát, Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-3/2019 zo dňa 21. marca 2019, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave, č. k. BA-1S/115/2019-92 zo dňa 16. apríla 2024, takto

### rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.  
II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

### O d ô v o d n e n i e

#### I. Rozhodnutie správneho súdu a priebeh administratívneho konania

- Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. BA-1S/115/2019-92 zo dňa 16. apríla 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol, ako nedôvodnú, správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného (ministra vnútra Slovenskej republiky) č. SPOU-PO-PK-3/2019 zo dňa 21. marca 2019 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“).
- Preskúmaným rozhodnutím žalovaný, podľa § 244 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 139 zo dňa 10. júna 2015 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“ alebo „personálny rozkaz“).
- Prvostupňový správny orgán, podľa ustanovenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. prepustil žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru na tom skutkovom základe, že dňa 24. apríla 2015 v čase mimo výkonu štátnej služby o 23:05 hod. riadil

osobné motorové vozidlo značky V. U., evidenčné číslo: Q. XXXBU v Spišskej Novej Vsi v smere ulice Medza cez kruhový objazd po ulici J. Matušku k ulici 1. Mája, pričom z dôvodu nesprávnej techniky jazdy, ktorou ohrozoval bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, bol zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ. Po výzve na predloženie dokladov potrebných k vedeniu a prevádzke vozidla a k preukázaniu totožnosti vystúpil bez vyzvania príslušníka PZ z vozidla a predložil občiansky preukaz, pričom z jeho dychu bolo cítiť alkohol a mal problémy s rovnováhou. Na otázku, či pred jazdou požil alkoholické nápoje, odpovedal, že áno. Z uvedeného dôvodu bol prizvaný na podrobenie sa dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, čo odmietol. Taktiež nesúhlasil s odberom krvi. Po dostavení sa ďalšej hliadky PZ s prístrojom Alkotest Dräger na miesto kontroly žalobca z miesta ušiel, pričom bol hliadkou PZ zadržaný, boli mu nasadené putá a bol predvedený späť na miesto kontroly. Po zistení, že ide o príslušníka PZ, bol na miesto privolaný inšpekčný dôstojník, pred ktorým opakovane po poučení odmietol vykonanie dychovej skúšky, ako aj možnosť odberu krvi. Tieto úkony opätovne odmietol aj v Nemocnici s poliklinikou Spišská Nová Ves po poučení lekárkou, ktorá v lekárskej správe zo dňa 25. apríla 2015 uviedla, že žalobca javil známky požitia alkoholu.

4. Žalobca napadol prvostupňové rozhodnutie rozkladom, o ktorom žalovaný rozhodol rozhodnutím č. KM-OLVS-74/2015/OPK zo dňa 26. augusta 2015 tak, že rozklad žalobcu zamietol (ďalej taktiež „prvé rozhodnutie žalovaného“). Žalobca sa správnou žalobou domáhal preskúmania prvého rozhodnutia žalobcu. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2S/234/2015-55 zo dňa 18. mája 2016 správnu žalobu žalobcu zamietol. Následne však Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom, sp. zn. 7Sžo/82/2016 zo dňa 31. júla 2018 rozsudok krajského súdu zmenil tak, že prvé rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Najvyšší súd žalovanému vytkol, že „V danej dôkaznej situácii, keď žalobca tvrdí, že motorové vozidlo pred zastavením hliadkou PZ nevedol a žiadna z osôb, ktorých výsluch žalovaný správny orgán vykonal, neuviedla, že videla, že žalobca motorové vozidlo pred zastavením hliadkou PZ viedol, je nedostatočný postup žalovaného správneho orgánu, ktorý napriek uvedenému výsluch žalobcom navrhutej svedkyne F. A. nevykonal.“. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd judikoval, že „Úlohou správneho orgánu bude doplniť dokazovanie v rozsahu potrebnom na riadne zistenie skutkového stavu, ktoré bude dostatočné pre vydanie rozhodnutia vo veci. V ďalšom konaní je správny orgán viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 250ja ods. 4 OSP).“.

5. Žalovaný následne v rámci nového odvolacieho konania doplnil dokazovanie v zmysle záverov vyjadrených v rozsudku najvyššieho súdu a opätovne posúdil prvostupňové rozhodnutie s tým, že vo veci rozhodol preskúmaným rozhodnutím tak, že rozklad žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie (personálny rozkaz) potvrdil. Žalovaný zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy žalobcu identifikoval v tom, že (i) tento po tom, ako viedol osobné motorové vozidlo a javil známky požitia alkoholu, opakovane sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu dychovou skúškou v súvislosti s vedením motorového vozidla, ako aj odberu krvi za účelom zistenia prítomnosti alkoholu v krvi; (ii) konal v rozpore s § 3 ods. 2 písm. c), ako aj § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“); (iii) porušil ustanovenie čl. 1 prílohy k nariadeniu ministra vnútra SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ, podľa ktorého policajt rešpektuje ľudské práva, slobody a povinnosti a vyhýba sa svojvoľnému protiprávnemu konaniu; (iv) zároveň zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti príslušníka Policajného zboru ustanovené v § 48 ods. 3 písm. a), g) a n) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože sa nezdržal konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor; (v) ďalej dôvodil, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru.

6. Žalobca napadol preskúmané rozhodnutie správnou žalobou, o ktorej rozhodol správny súd tak, ako je uvedené v bode 1 vyššie. Žalobca v správnej žalobe v podstatnom namietal, že (i) v zmysle § 244 zákona č. 73/1998 Z. z. o rozklade rozhoduje minister vnútra Slovenskej republiky na základe ním ustanovenej osobitnej komisie, ktorej zloženie nebolo žalobcovi oznámené a nemohol posúdiť, či niektorý z nich nie je voči nemu zaujatý; (ii) ďalej dôvodil, že ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. nedefinuje, čo sa považuje za porušenie prisahy alebo zvlášť hrubé porušenie

služobnej povinnosti a tento zákon nevymedzuje, z akých hľadísk mal správny orgán vychádzať; (iii) namietal, že žalovaný nesprávne a svojvoľne vyhodnotil dôkazy v rozpore so skutkovými zisteniami nachádzajúcimi sa v administratívnom spise; (iv) ďalej uviedol, že hoci žalovaný na základe imperatívu najvyššieho súdu doplnil dokazovanie výsluchom svedkyne F. A., tento dôkaz (resp. dôkazy) však hodnotil podľa ľubovôle a nikde v preskúvanom rozhodnutí neuviedol, aký dôkaz, resp. dôkazy preukazujú nad akúkoľvek pochybnosť protiprávne konanie žalobcu; (v) zdôraznil, že sa voči nemu viedlo aj trestné konanie na presne tom istom skutkovom základe, ako je uvedené v personálnom rozkaze, avšak žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 1T 45/2015 zo dňa 24. októbra 2017 oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že predmetný skutok spáchal žalobca; (vi) vychádzajúc z uvedeného žiadal, aby správny súd s odkazom na ustanovenie podľa § 191 ods. 1 písm. c), d) a f) SSP preskúvané rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

7. Správny súd o správnej žalobe rozhodol napadnutým rozsudkom. Po tom, ako zhrnul priebeh správneho konania a aplikovateľné právne predpisy, napadnutý rozsudok v podstatnom odôvodnil tým, že (i) konštatoval, že „Správny súd má za to, že správnymi orgánmi vyhodnotené konanie žalobcu ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobných povinností nevybočuje z medzí a hľadísk stanovených zákonom, ktorý vymedzil služobným orgánom priestor pre samostatné správne uváženie následkov zisteného porušenia služobných povinností, ako aj okolností viažucich sa k osobe žalobcu. Skutkový stav, z ktorého žalovaný vychádzal, má podklad v dôkazoch, ktoré si správne orgány zaobstarali zákonným spôsobom. Posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.“ (bod 33 napadnutého rozsudku); (ii) ďalej uviedol, že „... že vyhodnotenie zistených skutkových okolností žalovaným zodpovedalo zásadám logického myslenia a správnej aplikácie zákonných ustanovení. Žalobca namieta, že žalovaný nesprávne a svojvoľne vyhodnotil dôkazy v rozpore so skutkovými zisteniami nachádzajúcimi sa v administratívnom spise, s čím sa správny súd nestotožnil. Bolo na správnom orgáne vykonávajúcom dokazovanie a jeho úloha, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré mal v priebehu konania k dispozícii. Skutkové okolnosti majú oporu vo vykonanom dokazovaní. K prekročeniu diskrečnej právomoci v prejednávanej veci podľa názoru súdu nedošlo.“ (bod 35 napadnutého rozsudku); (iii) v súvislosti s námietkou týkajúcou sa trestného konania, ktoré bolo proti žalobcovi vedené, správny súd uviedol, že „... pre posúdenie protiprávnosti konania príslušníka PZ príslušným orgánom nie sú rozhodujúce závery trestného konania, pretože porušenie služobnej prísahy, či služobných povinností nemusí nutne dosiahnuť intenzitu trestného činu. A pokiaľ aj bol žalobca v trestnom konaní oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca (vo vzťahu k skutkovej otázke, či viedol žalobca motorové vozidlo predtým, ako bol zastavený policajnou hliadkou), uvedené nebráni tomu, aby v personálnom konaní rozhodol správny orgán o predmete konania bez ohľadu na výsledok trestného konania, a to aj na základe sprievodných skutkových okolností a správania žalobcu, ktoré sa odohrali v rámci riešenia kontroly vodiča po zastavení predmetného motorového vozidla policajnou hliadkou. V tejto súvislosti dáva správny súd do pozornosti, že protiprávne konanie, ktorého sa žalobca dopustil, nie je totožné s tým, pre ktoré bola podaná obžaloba v tom zmysle, že osobné motorové vozidlo riadil pred zastavením hliadkou PZ, hoci v čase zastavenia sedel na mieste vodiča, ale bolo posudzované jeho (protiprávne) konanie, ktorého sa dopustil počas kontroly hliadkou PZ. Protiprávne konanie žalobcu je podrobne zadokumentované vo výpovediach jednotlivých svedkov, pričom žalovaný v rámci svojej voľnej úvahy toto konanie žalobcu vyhodnotil ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom (vrátane skutočnosti, že sa žalobca pokúsil z miesta kontroly vzdialiť a musel byť príslušníkmi PZ s použitím nasadenia pút dovedený späť k miestu výkonu kontroly) s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Rozpor vo výpovediach svedkov v otázke určenia okamihu, kedy začal žalobca argumentovať tým, že kontrolované vozidlo pred zastavením policajnou hliadkou neriadil, nemá, ani podľa názoru súdu, vplyv na záver o protiprávnosti jeho konania počas kontroly, ktoré bolo náležitým spôsobom zistené a na základe dôkazov aj vyhodnotené.“ (bod 37 napadnutého rozsudku); (iv)

námietku žalobcu týkajúcu sa neoznámenia zloženia osobitnej komisie ustanovenej podľa § 244 zákona č. 73/1998 Z. z. nepovažoval správny súd za dôvodnú; (v) vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel správny súd k záveru, že žalovaný pri rozhodovaní o rozklade proti personálnemu rozkazu postupoval v súlade so zákonom, preskúmané rozhodnutie založil na dostatočne zistenom skutkovom stave a riadne a vyčerpávajúco ho aj odôvodnil.

8. O náhrade trov konania správny súd rozhodol s odkazom na ustanovenie § 168 SSP, v zmysle ktorých účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca nemal v konaní úspech celkom, ani sčasti a žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

9. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správneho súdu na ďalšie konanie. Dôvod kasačnej sťažnosti vymedzil tým, že (i) správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 440 ods. 1 písm. f) SSP] a že (ii) správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP].

10. V súvislosti s prvým dôvodom kasačnej sťažnosti [§ 440 ods. 1 písm. f) SSP] žalobca poukázal na ustanovenie § 139 SSP, pričom zdôraznil, že správny súd mal dbať, aby odôvodnenie napadnutého rozsudku bolo presvedčivé. Uviedol, že odôvodnenie musí obsahovať dostatok dôvodov pre to, aby adresát tohto rozhodnutia, resp. pri zásade verejnosti nestranný pozorovateľ, nemal pochybnosti o tom, že hodnotenie pravdivosti dôkazov a tým zistenie pre rozhodnutie rozhodujúcich skutočností a hodnotenie správnosti rozhodnutia je plne odôvodnené. Poukázal na súvisiace rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a následne predostrel interpretáciu ustanovenia článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že je názoru, že odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa vyššie uvedené ústavné atribúty.

11. V súvislosti s druhým dôvodom kasačnej sťažnosti [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP] žalobca prejavil nesúhlas so záverom správneho súdu vyjadreným v bode 36 napadnutého rozsudku, a teda, že by protiprávne konanie žalobcu malo vyplývať z výpovede svedka A.. Zdôraznil, že správny súd z predložených listinných dôkazov vyvodil úplne nesprávny a nepravdivý skutkový stav vo veci samej, navyše tento skutkový stav „si súd sám vymyslel a následne vec nesprávne posúdil“. Namietal, že správny súd nehodnotil dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomnom súhrne, pretože ináč by nemohol žalobu zamietnuť. Správneho súdu vytkol, že nevysvetlil, ako hodnotil výpoveď svedkyne F. A.. Ďalej správneho súdu vytkol, že žalovaný síce na základe právneho názoru najvyššieho súdu doplnil dokazovanie výsluchom svedkyne F. A., avšak následne hodnotil vykonané dôkazy podľa absolútnej ľubovôle a nedospel k záveru, ani neuviedol žiaden dôkaz o tom, že by nad akúkoľvek pochybnosť bolo preukázané protiprávne konanie žalobcu dňa 24. apríla 2015. Namietal taktiež, ako správny súd vyhodnotil výpoveď svedka A., že žalobca mal pred jazdou piť a potom počas kontroly mal žalobca cúvnuť s motorovým vozidlom do rady parkujúcich vozidiel. Uviedol, že výpoveď svedka A. v súhrne s ostatnými dôkazmi je nepravdivá a bola vyvrátená výpoveďou žalobcu. Zdôraznil, že správny súd si svoj úsudok o pití pred jazdou urobil len na základe výpovede svedka A., ale to je presný opak, čo tvrdí žalobca a svedkyňa A.. V súvislosti s trestným konaním, ktoré bolo voči nemu vedené uviedol, že „Je preto alarmujúce v systave súdov na SR, ak v trestnom konaní súd za rovnaký skutok oslobodil žalobcu a v administratívnom konaní za rovnaký skutok, kde bolo vykonaných menej dôkazov, správny súd „protiprávnosť konania“ (čo je nutné v zmysle názoru Najvyššieho súdu) u žalobcu nachádza.“.

12. Následne žalobca citoval výrok personálneho rozkazu, tvrdiac, že takto bola žalovaným vymedzená skutková veta a k takémuto vymedzeniu skutku sa viedlo aj samotné dokazovanie a nakoniec aj rozhodnutie žalovaného. Uviedol, že jednoznačné materiálne vymedzenie skutku je nutné z dôvodu nezameniteľnosti a totožnosti skutku, aby nedošlo v budúcnosti k dvojitému trestaniu. Následne uviedol, že je nemožné, aby správny súd svojvoľne uvádzal nejaké iné konanie za "protiprávne", ktoré nebolo preskúmané v administratívnom konaní a nebolo predmetom vymedzeného skutku v písomnom rozhodnutí.

13. V závere kasačnej sťažnosti žalobca zdôraznil, že sa žiadneho protiprávneho konania, ktoré by zakladalo jeho prepustenie zo služobného pomeru, nedopustil. Uviedol, že napadnutý rozsudok je

nezákonný a nesprávny, je v rozpore s vykonaným skutkovým a právnym stavom a navyše ani správny súd nerešpektoval rozhodnutie najvyššieho súdu. Žiadal preto, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil.

14. Kasačná sťažnosť žalobcu bola žalovanému doručená dňa 7. októbra 2024. Žalovaný sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril podaním z 9. októbra 2024, v ktorom uviedol, že sa s názorom žalobcu vyjadreným v kasačnej sťažnosti nestotožňuje. Akcentoval, že plne súhlasí s výrokom napadnutého rozsudku a žiada, aby kasačný súd v zmysle § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

15. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo žalobcovi doručené dňa 15. októbra 2024 na vedomie.

### III. Právne posúdenie veci kasačným súdom

#### III.A Procesný postup najvyššieho správneho súdu

16. Senát najvyššieho správneho súdu konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas [§ 443 ods. 2 písm. a) SSP] preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

17. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho správneho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. mája 2025 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

18. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, najvyšší správny súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

#### III.B Aplikované právne predpisy

19. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

20. Podľa § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

21. Podľa § 48 ods. 3 písm. g) zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

22. Podľa § 48 ods. 3 písm. n) zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

23. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

24. Podľa § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ak bol policajt prepustený z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. c) až g), možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení.

25. Podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

26. Podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto

rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

27. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

29. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

30. Podľa § 131 tretia veta SSP, správny súd je tiež viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, rozhodnutím o osobnom stave a o vzniku alebo zániku spoločnosti.

### III.C Vymedzenie predmetu právneho posúdenia

31. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok správneho súdu, ktorým súd postupom podľa § 190 SSP zamietol, ako nedôvodnú, správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti preskúmaného rozhodnutia (rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-3/2019 zo dňa 21. marca 2019). Závery odôvodňujúce takýto postup správneho súdu sú vyjadrené v bode 1 až 8 vyššie.

32. Žalobca v kasačnej sťažnosti namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nebolo presvedčivé, neobsahovalo dostatok dôvodov na to, aby recipient nemal pochybnosti o tom, že hodnotenie pravdivosti dôkazov a tým zistenie pre rozhodnutie rozhodujúcich skutočností a hodnotenie správnosti rozhodnutia je plne odôvodnené. Zároveň namietal, že správny súd z predložených listinných dôkazov vyvodil úplne nesprávny a nepravdivý skutkový stav vo veci samej, nehodnotil dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomnom súhrne. V súvislosti s trestným konaním, ktoré bolo voči nemu vedené namietal, že „Je preto alarmujúce v systave súdov na SR, ak v trestnom konaní súd za rovnaký skutok oslobodil žalobcu a v administratívnom konaní za rovnaký skutok, kde bolo vykonaných menej dôkazov, správny súd „protiprávnosť konania“ (čo je nutné v zmysle názoru Najvyššieho súdu) u žalobcu nachádza.“.

33. Kasačný súd vyššie uvedené námietky žalobcu, ako aj s nimi súvisiacu argumentáciu obsiahnutú v kasačnej sťažnosti, nepovažoval za dôvodné a spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Kasačný súd dospel k záveru, že správne orgány (rovnako ako správny súd) na dostatočne zistený skutkový stav aplikovali relevantné právne normy, pričom odôvodnenie rozhodnutí, resp. napadnutého rozsudku sú dostatočne zrozumiteľné, odôvodnené, logické a presvedčivé na to, aby viedli ku konštatovaniu správnosti ich výrokových častí.

34. Pre posúdenie opodstatnenosti námietok žalobcu bol podstatným jeho argument, že žalobca bol v trestnom konaní (ďalej taktiež „trestné konanie“) vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1T/45/2015 oslobodený spod obžaloby pre skutok bližšie opísaný vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, č. k. 1T/45/2015-224 z 24. októbra 2017 (ďalej taktiež „rozsudok OS SN“), ktorým mal spáchať prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej taktiež „TZ“). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na súvisiace uznesenie o vznesení obvinenia, spisová značka ČVS: SKIS-75/OISV-V-2005, zo dňa 25. apríla 2015, pre prečin ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 TZ, ktoré uvedený skutok špecifikovalo nasledovne: „dňa 24.04.2015 v čase o 23 05 hod v Spišskej Novej Vsi v smere od ulice Medza cez kruhový objazd po ul. J. Matušku následne ku ul. 1. Mája, vodič P. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom I.. Z. XXXX/X v Q. Z. V., riadil osobné motorové vozidlo zn. V. U., ev. číslo Q., pričom v dôsledku nesprávnej techniky jazdy bol zastavený hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu ORPZ Spišská Nová Ves a po opakovanom poučení dopravným policajtom aj za prítomnosti zástupcu riaditeľa ORPZ Spišská Nová Ves X.. D.. F. L. bol vyzvaný podrobiť sa dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu, ktorú P. A. opakovane

odmietol a v čase o 00,10 hod. v lekárskom zariadení v nemocnici s poliklinikou v Spišskej Novej Vsi po poučení, že lekárske vyšetrenie nie je spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie, odmietol aj odber krvi alebo iného biologického materiálu na zistenie prítomnosti návykovej látky v tele, napriek tomu, že javil známky požitia alkoholu, čím ako príslušník PZ tiež porušil svoje povinnosti policajta uvedené v ustanovení § 48 ods. 3, písm. a), g), n) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR."

35. Podľa § 289 ods. 2 TZ, rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto sa pri výkone zamestnania alebo inej činnosti uvedenej v odseku 1 odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom, alebo sa odmietne podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

36. Rozsudkom OS SNV bol žalobca oslobodený spod obžaloby pre vyššie opísaný skutok z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný (žalobca). Jadrovým pre tento záver bolo konštatovanie, že „... teda tvrdenia obžalovaného P.H. A., ako aj svedkyne F. A. o tom, že po zastavení vozidla si títo svoje miesta vymenili, neboli nijakým spôsobom vyvrátené. Navyše vyšetrovacím pokusom bola jednoznačne preukázaná možnosť presunu obžalovaného a svedkyne, a ako po technickej, tak aj po fyzickej stránke a to pri všetkých troch verziách vyšetrovacieho pokusu, aj ich pripútanie bezpečnostnými pásmi, či posunutím sedadiel nadoraz alebo vo zvislej polohe. Vzhľadom k tomu, že na parkovisku, kde obžalovaný svojim motorovým vozidlom, zacúval nestáli iné motorové vozidlá, nemohlo dôjsť k ohrozeniu života a zdravia občanov alebo k spôsobeniu značnej škody v zmysle ustanovenia § 289 ods. 1 Trestného zákona."

37. Žalobca bol personálnym rozkazom prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru (uvedené tvorí podstatu výrokovej časti personálneho rozkazu). Personálny rozkaz bol následne v podstatnej časti odôvodnený nasledovne: „Odôvodnenie: Z.. P. A. (ďalej len "menovaný") dňa 24.04.2015 v čase mimo výkonu štátnej služby o 23. 05 hod riadil osobné motorové vozidlo značky V.N. U., evidenčné číslo: Q.Z. XXX B. v Spišskej Novej Vsi v smere od ulice Medza cez kruhový objazd po ulici J .Matušku k ulici 1. Mája, pričom z dôvodu nesprávnej techniky jazdy, ktorou ohrozoval bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, bol zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ. Po výzve na predloženie dokladov potrebných k vedeniu a prevádzke vozidla a k preukázaniu totožnosti, vystúpil bez vyzvania príslušníka PZ z vozidla a predložil občiansky preukaz, pričom bolo z jeho dychu cítiť alkohol a mal problémy s rovnováhou. Na otázku, či pred jazdou požil alkoholické nápoje, odpovedal, že áno. Z uvedeného dôvodu bol vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, čo odmietol. Preto bol poučený aj o možnosti odberu krvi, s čím taktiež nesúhlasil. Po dostavení sa ďalšej hliadky PZ s prístrojom Alkotest Dräger na miesto kontroly, menovaný z miesta ušiel, pričom bolo hliadkou PZ zadržaný, boli mu nasadené putá a hliadka PZ ho predviedla späť na miesto kontroly. Po zistení, že sa jedná o príslušníka PZ bol na miesto privolaný inšpekčný dôstojník, pred ktorým opakovane menovaný po poučení odmietol vykonať nie dychovej skúšky ako aj možnosť odberu krvi. Tieto úkony menovaný opätovne odmietol aj v nemocnici s poliklinikou Spišská Nová Ves po poučení lekárkou. Podľa lekárskej správy zo dňa 25.04.2015 meno žalovaný javil známky požitia alkoholu, pričom po poučení odmietol odber krvi na alkohol."

38. Zo skutočností uvedených v bodoch 34 až 37 vyššie vyplýva, že (i) trestné konanie bolo vedené pre skutok subsumovaný pod ustanovenie § 289 ods. 2 TZ (ohrozenie pod vplyvom návykovej látky); (ii) žalobca bol oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal; (iii) súd v odôvodnení rozsudku OS SNV konštatoval, že „na parkovisku, kde obžalovaný svojim motorovým vozidlom, zacúval nestáli iné motorové vozidlá, nemohlo dôjsť k ohrozeniu života a zdravia občanov alebo k spôsobeniu značnej škody"; (iv) medzi skutkovým vymedzením v rámci trestného konania (viď bod 34 vyššie) a odôvodnením personálneho rozkazu (viď bod 37 vyššie) je len čiastočný obsahový presah; dôvody pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru boli koncipované širšie a obsahovali popis „incidentu", teda správania sa žalobcu po zastavení motorového vozidla v nočných hodinách dňa 24. apríla 2015; (v) výroková časť personálneho rozkazu neobsahuje vymedzenie skutku, tento je vymedzený v odôvodnení personálneho rozkazu a je vymedzený podstatne širšie ako skutková podstata podľa § 289 ods. 2 TZ.

39. Čo sa týka skutočností, ktoré kasačný súd (ostatne obdobne ako správny súd a správne orgány) považoval za relevantné pre ustálenie priebehu udalostí, ku ktorým došlo v nočných hodinách dňa 24.

apríla 2015, tieto vyplývajú z obsahu administratívneho spisu, z ktorého kasačný súd poukazuje najmä na nasledovné: (i) žalobca podľa zápisnice o výsluchu účastníka konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru, spísanej dňa 5. mája 2015 okrem iného uviedol: „Ja som sa policajťovi, ktorý nás zastavil preukázal sl. preukazom policajta s tým, že som mu chcel celú situáciu vysvetliť teda že sa priateľka preľakla z dôvodu, že nemá pri sebe doklady potrebné na vedenie vozidla a chcela si len zajazdiť. Policajt ma aj napriek tomu vyzval, aby som vystúpil z vozidla a požadoval odo mňa doklady potrebné k vedeniu vozidla a taktiež ma vyzval k dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi. Následne som mu predložil doklady potrebné pre vedenie vozidla a odmietol som dychovú skúšku s tvrdením, že nie som vodič. Uvedený policajt mi povedal, aby som ostal stáť pri jeho sl. vozidle, kde on nasadol. Mne v danom čase prišlo zle od žalúdka, teda bralo ma na zvracanie a preto som od vozidla odchádzal zrýchleným krokom smerom do tmy, nakoľko som nechcel zvracať na chodníku a takto vzbudzovať verejné pohoršenie. Pri uvedenom sa vzdialení od sl. vozidla policajta po mne kričal nejaký policajt, aby som ostal stáť. Chcem ešte upresniť, že najprv naše vozidlo zastavil len 1 policajt a v čase kedy mi prišlo zle zrejme došla ďalšia hliadka polície, nakoľko po tejto výzve ku mne išli dvaja policajti, ktorí mi nasadili putá a predviedli ma na Polikliniku v Sp. Novej Vsi, kde som odmietol odber krvi s vysvetlením, že nie som vodič. Z Polikliniky som bol pre eskortovaný do budovy ORPZ Sp. Nová Ves, kde som bol opätovne vyzvaný k dychovej skúške, ktorú som opäť odmietol s opakovaným vysvetlením, že ja som vozidlo neriadil, ale priateľka A..“; (ii) Z.. P. H. podľa zápisnice o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, spísanej dňa 5. mája 2015 okrem iného uviedol: „Keď sme došli bezprostredne bližšie zbadali sme aj čierny V.N. U., ktorý bol zaparkovaný na parkovacom mieste na uvedenej ul. J. Matuška prednou časťou k ceste. Kolega A. bol v tom čase pri svojom sl. vozidle a pri ňom nejaký muž. V spomínanom vozidle zn. V. U. na sedadle spolujazdca sedela nejaká žena. Keď som vystúpil z vozidla kolega Z.. P. A. mi povedal, aby som vybral Dräger a aby som podrobil dychovou skúškou vodiča a ukázal na muža, ktorý stál pri ňom. Ja som z kufru nášho sl. vozidla začal vyberať merací prístroj Dräger, keď som sa otočil už s týmto prístrojom v ruke videl som ako kontrolovaná osoba kráča smerom ku kotolni. Na to som ho vyzval, aby stál, na čo on nereagoval a začal zrýchľovať a otočil sa, aby uzamkol svoje vozidlo spomínaný V. U. prostredníctvom centrálu a následne utekal. Ja som za ním opätovne kričal, aby stál a aby sa vrátil k vozidlu, na čo on nereagoval, a tak som ho s kolegom Z. dobehol asi po 80 metroch od vozidla v mieste za kotolňou, kde mu boli kolegom Z. priložené putá, nakoľko sa mykal a mali sme obavu, že sa bude ďalej pokúšať ujsť. ... My sme mali dosť práce s podozrivým, nakoľko tento sa stále pohyboval hore dole a požadoval, že si chce sadnúť do sl. vozidla pod. ". Na otázku oprávneného orgánu „Opíšte správanie samotného podozrivého policajta počas vašej prítomnosti s podozrivým." Z.. P. H. uviedol „Tento sa správal arogantne, z miesta utekal, odmietol sa podrobiť výzve k dychovej skúške ako aj odberu krvi a kolegovi na jeho otázku aký mal zmysel jeho útek uviedol, že nie je zvedavý na jeho blbé pripomienky. Z dychu menovaného bolo cítiť alkohol.“; (iii) Q.. D.. K. Z. podľa zápisnice o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, spísanej dňa 5. mája 2015 okrem iného uviedol: „Keď som sa s kolegom približoval k spomínanému mužovi, tento začal odchádzať smerom od nás ku kotolni, kde neskôr z chôdze prešiel do behu, načo som však ja s kolegom taktiež zareagoval behom a tohto sme dostihli za rohom kotolne vzdialenej od sl. vozidla A. asi 100 metrov. Ešte pred jeho dobehnutím sme s kolegom tohto opakovane vyzývali, aby zastal a vrátil sa späť, na čo nereagoval a bežal ďalej až do doby, kedy sme ho s kolegom dostihli a nasadili mu putá." Na otázku oprávneného orgánu „Registrovali ste u podozrivého žalúdočnú nevoľnosť, resp. sťažoval sa vám, že mu je zle najmä v čase kedy sa podľa vášho tvrdenia pokúšal z miesta ujsť ." Q.. D.. K.Á. Z. uviedol „Nie, na nič také sa nestážoval. Tohto som sa ja osobne opýtal, aký zmysel mal ten útek, kde mi odpovedal, že nie je na moje blbé pripomienky nikto zvedavý. Od nášho príchodu, až do príchodu X.. L. sme boli s kolegom pri podozrivom a ani raz sa na nevoľnosť nestážoval. Pokiaľ by tak urobil, zabezpečili by sme mu lekárske ošetrenie. Pokiaľ by mu bolo pri úteku zle, nebol by si diaľkovým ovládačom uzamykal svoje vozidlo." Na otázku oprávneného orgánu „Javil podozrivý známky požitia alkoholu?" Q.. D.. K. Z. uviedol „V čase kedy sme ho s kolegom naháňali sa zatackal a alkohol bolo cítiť aj z jeho dychu.“; (iv) podľa úradného záznamu spísaného dňa 24. apríla 2015 Z.. P. H. a Q.. D.. K.Á. Z. „... následne na to ako P. A. zbadal merací prístroj Dräger dal sa na útek a nstržm. P. H. a Q.. D.. K. Z. sa za osobou rozbehli. Hliadka St 580 následne vyzvala muža v zmysle § 12 ods. 1 Zák.171/1993 Z. z., aby zastal. Následne hliadka St 580 v zmysle § 12 ods. 2 Zák.171/1993 Z. z. použila výzvu „v mene zákona stoj!", čo neuposlúchol. Hliadka St 580 osobu P. A. dobehla asi po 80



metroch. Po márnej a opakovanej výzve hliadka muža chytila a s použitím donucovacích prostriedkov, a to hmaty a chvaty podľa § 51 ods. 1 písm. c) Zák.171/1993 Z. z. (Z.. P. H.Ý. a Q.. D.. K. Z.) muža chytila a keďže sa osoba pokúsila o útek a bola dôvodná obava, že sa znova pokúsil o útek boli osobe P. A. priložené služobné putá podľa § 52 ods. 1 písm. c) Zák.171/1993 Z. z. ...".

40. Vychádzajúc z uvedeného nemohol kasačný súd prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že by si správny súd z predložených listinných dôkazov vyvodil úplne nesprávny a nepravdivý skutkový stav vo veci samej a navyše tento skutkový stav „si súd sám vymyslel a následne vec nesprávne posúdil". Odhliadnuc od správneho vyhodnotenia ďalších dôkazných prostriedkov má kasačný súd za to, že ako z rozsudku OS SNV, výpovede žalobcu, ako aj z výpovedí Z.. P. H. a Q.. D.. K.Á. Z. a nakoniec aj z nimi podpísaného úradného záznamu okrem iného v podstatnom vyplýva, že (i) žalobca bol hliadkou PZ dňa 24. apríla 2015 v nočných hodinách kontrolovaný; (ii) po zastavení motorového vozidla toto „preparkoval" (rozumej riadil), hoci sám hliadke uviedol, že pred tým požil alkohol a zároveň sa odmietol podrobiť dychovej skúške tvrdiac, že nie je vodič; (iii) žalobca neuposlúchol výzvu službukonajúceho príslušníka PZ (viď tvrdenie žalobcu: „Uvedený policajt mi povedal, aby som ostal stáť pri jeho sl. vozidle, kde on nasadol"); (iv) žalobca neuposlúchol ani výzvu hliadky PZ, aby sa z označeného miesta nevzdŕaľoval; pokúsil sa hliadke PZ utiecť; (v) hliadka PZ bola nútená použiť donucovacie prostriedky - chvaty a hmaty a nasadiť žalobcovi služobné putá; (vi) počas kontroly sa žalobca správal k príslušníkom PZ arogantne a nedôstojne (viď napr. výrok/odpoveď žalobcu adresovaný hliadke PZ „že nie je na moje blbé pripomienky nikto zvedavý").

41. Pokiaľ teda správny orgán vo vyššie uvedenom správaní sa žalobcu (incidente) vzhliadol dôvody pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru z dôvodu, že tento porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, nevzhliadol kasačný súd v takomto rozhodnutí (i) ani prvok nesprávneho právneho posúdenia (ii), ani znemožnenie uskutočnenia žalobcových procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Vo svetle vyššie uvedeného považoval kasačný súd interpretáciu ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. (znenie prísahy) zo strany správnych orgánov za správnu, rozhodne nie excesívnu, ako to naznačuje žalobca vo svojich podaniach.

42. Najvyšší správny súd teda po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší správny súd stotožňuje v celom rozsahu. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že kasačné námietky žalobcu týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom neboli dôvodné a nespochybnili vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

43. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP.

44. Tento rozsudok prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

## **Poučenie :**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

